

6 Δεκέμβρηδες μετά, ακόμα στο «πριν»

Barikat

Πίσω στο χρόνο: Ιταλία. Δεκαετία του '70. Το κράτος δεν έχει καρδιά

Μια χώρα βυθισμένη στον «αστερισμό της βίας». Τα περίφημα «χρόνια του μολυβιού», που άφησαν πίσω τους νεκρούς, στο βωμό μιας «Στρατηγικής της Έντασης» ενός «Κράτους της Τρομοκρατίας». Μια στρατηγική διανθισμένη με πατριωτικά λόγια, «εθνικές» εκκλήσεις, «σωτήριες» πρωτοβουλίες. Και από πίσω, το γκλομπ του μπάτσου, η βόμβα του πράκτορα, το μαχαίρι του φασιστα, τα ψέματα του δημοσιογράφου, τα φράγκα του «επιχειρηματία», το σφυράκι του δικαστη και πάει λέγοντας, μέχρι να περιγραφεί ενδεικτικά η ανθρωπογεωγραφία ενός ολόκληρου κόσμου, του κόσμου του πλούτου. Ένας βίοτοπος εκμεταλλευσης, ένα σύνολο μηχανισμών αναπαραγωγής του κέρδους, ένα πλέγμα κοινωνικών σχέσεων, ανεξάρτητων πολλές φορές, από τους φορείς αυτών των σχέσεων. Πάντα εκεί καταλήγει. Πάντα εκεί μετριέται. Στο κέρδος.

Θύμα αυτού του μυστήριου κόσμου ήταν και ο Τζιουζέπε Πινέλλι. Ο Ιταλός αναρχικός, ο οποίος συνελήφθη μαζί με το σύντροφό του Πίετρο Βαλπρέντα για τη βομβιστική επίθεση στην Αγροτική τράπεζα του Μιλάνο, στις 12 Δεκεμβρίου 1969. Τρεις μέρες συνεχών «ανακρίσεων» αργότερα, ο Πινέλλι εκπαραθώνεται από το τέταρτο όροφο του αστυνομικού τμήματος. Το γεγονός «σερβιρίστηκε» σαν αυτοκτονία. Άλλα δεν ήταν έτσι. Λίγες μέρες πριν, το ιταλικό κράτος έκτακτης ανάγκης είχε «προκληθεί» από μία βομβιστική επίθεση στη τράπεζα του Μιλάνο. Και αυτό δεν ήταν έτσι. Το κράτος απάντησε με ένα νεκρό, που ήταν αναρχικός, που το κράτος αποφάσισε ότι ήταν και Ληστής Τραπεζών. Ένα νεκρό όμως, για να «περάσει το μήνυμα "απέναντι"». Στον κόσμο της αντίστασης. Γιατί σήκωνε κεφάλι. Γιατί η Ιταλία έβραζε . . Δεν είχε τόσο σημασία, το αν θα γίνει πιστευτό, αν οι γνωστοί” δημοσιογράφοι θα τα καταφέρουν. Είχε σημασία να βαθύνει η διαίρεση, να σπαρθεί ο φόβος. Και η πικρή συνειδητοποίηση ότι το κράτος σκοτώνει. Εδώ άφησε το παιδί του, τον Αλντο Μόρο να πεθάνει, σε σένα θα κολλήσει; Και στο βάθος, ζυμώνονταν ο «ιστορικός συμβιβασμός» και η ήττα.

Τι είναι η ληστεία μιας Τράπεζας μπροστά στην ίδρυση της. Τι να απέγινε ο Λαυρέντης Λαυρεντιάδης;

Ληστής Τράπεζας είναι ένα από τα πρόσωπά του Νίκου Ρωμανού. Αναρχικός το άλλο. Φίλος, συμμαθητής και μάρτυρας της δολοφονίας Γρηγορόπουλου. Φοιτητής, φυλακισμένος και απεργός πείνας, με ένα αίτημα δίκαιο του τυγχάνει να ήταν και νόμιμο, ως και λίγους μήνες πριν. Όμως σήμερα, με τις Φυλακές τύπου Γ' και το νέο κόσμο σωφρονισμού που φτιάχνεται, οι άδειες κόπηκαν, μαζί με πολλά άλλα. Ως απάντηση ήρθε μια απεργία πείνας του Κωστήρη, και μια απεργία πείνας του Ρωμανού. Και άλλων όπου μπαίνουν στη σειρά. Για κάτι δίκαιο αλλά πλέον παράνομο. Σε μια σκληρή σύγκρουση εντός της γκρίζας ζώνης μεταξύ “του βασιλείου των διατυπώσεων” και του βασιλείου της πραγματικότητας των μνημονίων. Ένας αγώνας τοποθετημένος βαθιά “εντός” του κράτους και των νόμων, όπου πρέπει να είναι άκαμπτοι. Ένας κράτος εξαίρεσης, χωρίς εξαίρεση για όσους δεν είναι νικητές της αγοράς. Για όσους δεν είναι Λαυρεντιάδηδες. Ένας αγώνας που χτυπάει την πλατη κάθε νέου και νέας, όπου μοιράζεται την ασφυξία των απεργών πείνας και αγωνίζεται να αναπνεύσει.

Η κυβερνητική στάση στο ζήτημα της απεργίας πείνας, δεν μπορεί να αναλυθεί απλά με όρους καταστολής. Πέρα από τον αρνητικό χαρακτήρα, τον χαρακτήρα του περιορισμού που φέρει η καταστολή, την ίδια στιγμή προσπαθεί να δημιουργήσει και κάτι συνολικότερο. Το «δημιουργικό» (από την μεριά της εξουσίας) κομμάτι της συγκεκριμένης παρέμβασης είναι η προσπάθεια ανασυγκροτήσης του μπλοκ του αστισμού και των σύμμαχων δυνάμεων, με άξονα την λογική του «νόμου και της τάξης». Μέσα από μια σκληρή και επιθετική πολιτική στο κομμάτι των ελευθεριών και των δικαιωμάτων. Να ζεις όπως δουλεύεις. Η «εργοστασιακή δεσποτεία» ξεπόρτισε. Άλλα πόσες ρωγμές θέλει ο τοίχος για να σπάσει;

Απο Δεκέμβρη σε Δεκέμβρη ψάχνουμε μια νέα αρχή. Ακόμα ζωντανοί.

6 Δεκέμβρηδες και 6 Μνημόνια μετά, κάποιιοι ακόμα ψάχνουν τους υποκινητές. Ψάχνουν ποιοι υποκινούν τα επεισόδια, ψάχνουν ποιοι υποκινούν την απεργία πείνας των μεταναστών στο Σύνταγμα. Τους είναι αδιανόητη η δυνατότητα μη ύπαρξης υποκινητών. Η δυνατότητα συλλογικής οργάνωσης μαθητών, ανέργων, επισφαλώς εργαζόμενων, μεταναστών ή οποιοιδήποτε άλλου θέλει να διεκδικήσει την αξιοπρέπεια του. Δεν μπορούν να πιστέψουν ότι δεν υπήρχε κάποια εντολή που ακολουθήθηκε. Κρίνουν από τον εαυτό τους. Το ίδιο θα πρέπει να κάνουν και όλοι οι υπόλοιποι.

6 Δεκέμβρηδες μετά, έχουμε πλέον καταλάβει τι σήμαινε η πρώτη εξέγερση μέσα στην κρίση. Έδωσε τη χαριστική βολή στην ψυχορραγούσα “Ισχυρή Ελλάδα” και άνοιξε το καπάκι της “κρίσης”. Πρωτομάρτυρας ενός εφιάλτη όπου μετατράπηκε σε καθολική πραγματικότητα. Οι εξαιρέσεις που έγιναν κανόνας. Η λήθη που πάει να καλύψει τη μνήμη. Και αυτές οι μέρες είναι του Αλέξη. Και αυτές οι μέρες είναι της Κωσταντίνας Κούνεβα. Και αυτές οι μέρες είναι δικές μας. Όλο-δικές μας, σε μια χώρα όπου όλα απαγορεύονται, όπου όλα είναι δυνατά. Η κόλαση και ο παράδεισος εδώ.

Υπάρχει ζωή μετά το Σχέδιο;

6 Δεκέμβρηδες μετά, οι απαντήσεις που είχαν δώσει οι τοίχοι ακόμα τρομάζουν την «αριστερά του σχεδίου». «Καραμανλής ή Χάος: Χάος!». Αυτό ήταν το σύνθημα. Η Λιάνα Κανέλλη1 ούρλιαζε σε ένα πάνελ για το ημερολόγιο της «Αυγής» που «δεν ντρεπόταν να έχει αυτά τα συνθήματα σε φωτογραφίες». Μαζί της συμφωνούσε ο τότε βουλευτής του ΛΑΟΣ Κ. Βελόπουλος. Το σχέδιο του Κόμματος έλεγε ότι δεν πρέπει «να σπάσει ούτε ένα τζάμι». Το Κόμμα έχει σχέδιο και ξέρει. Αυτό θα πει τότε υπάρχουν οι όροι και οι προϋποθέσεις. Η αστική πολιτική ποτέ δεν χωριζόταν με τείχη από την πολιτική πρακτική των “από κάτω”. Υπάρχουν πολλές μορφές εμφάνισης της. Μία από τις πιο βασικές είναι να φοβάσαι τον κόσμο. Να φοβάσαι τις πρωτοβουλίες του. Να περιμένεις να «ωριμάσουν οι συνθήκες». Να θεωρείς ότι είναι ανίκανος να οργανωθεί και να δώσει ένα αγώνα χωρίς την ύπαρξη, από την αρχή μέχρι το τέλος, ενός ολοκληρωμένου σχεδίου. Του δικού σου σχεδίου. Άλλα η πραγματικότητα πάντα νικάει και οι εξεγέρσεις δεν προγραμματίζονται.

Ζούμε τις Τελευταίες Μέρες του «τέλους των Μνημονίων».

6 Δεκέμβρηδες μετά δεν μάθαμε μόνο την εξέγερση. Γνωρίσαμε και την αντι-εξέγερση. Ο Δεκέμβρης έστειλε παντού το μήνυμά του. Όλα θα βρίσκονταν υπό αμφισβήτηση. Τίποτα

σταθερό. Ο Δεκέμβρης όμως, έπρεπε να πάρει απάντηση και από τον άλλο κόσμο. Τον κόσμο του πλούτου, του κανιβαλισμού. Όχι πολύ μακριά από εκεί, σε μια άλλη γειτονιά, φασίστες, μπάτσοι, μαφία, παρακρατικοί και ΜΜΕ δούλεψαν την ρεβάνς. Ο Άγιος Παντελεήμονας, έδειξε σε όλους μας πόσο βαθύ μπορεί να είναι το πηγάδι του κανιβαλισμού. Ο Δεκέμβρης πέταξε το γάντι. Η άλλη πλευρά το σήκωσε. Όλα πηγαίνανε καλά για αυτό το σχέδιο. Είχαμε φτάσει στο σημείο να αναζητάμε μια πιο «σοβαρή Χρυσή Αυγή». Άλλα ήρθε απάντηση. Μια απάντηση βασισμένη σε μια απλή υπενθύμιση.

Ότι είναι ωραίο να ανήκεις σε κάτι μεγαλύτερο από τον εαυτό σου. Ότι η κοινωνία δεν προχωράει μόνο με το ιδιοτελές συμφέρον του κέρδους. Ότι η αλληλεγγύη είναι προλεταριακή αρετή. Ένα σώμα ήταν αρκετό. Ένα μόνο σώμα έφτιαξε το πιο κρίσιμο οδόφραγμα ενάντια στην επέλαση του φασισμού. Ο «Παύλος που φύλαγε τα παιδιά από τους φασίστες». Έμεινε πίσω για να μπορέσουν να φύγουν οι υπόλοιποι. Έμεινε πίσω γιατί τα λόγια σου πρέπει να μπορείς να τα υποστηρίζεις. Γιατί είμαστε αυτό που κάνουμε, για να μη γίνουμε αυτό που παλεύουμε να αποφύγουμε.

6 Δεκέμβρηδες μετά: Omnia sunt communia.

6 Δεκέμβρηδες μετά ακόμα πιστεύουμε ότι υπάρχουν μάχες που σε διαλέγουν και δεν τις διαλέγεις. Ότι κανένα σχέδιο δεν μπορεί να εξαντλήσει την πραγματικότητα. Ότι η σύγκρουση είναι αυτή που έχει πάντα το πάνω χέρι. Ο γερό Κάρολος έλεγε ότι η «ιστορία προοδεύει πάντα από την κακή πλευρά της». Κακή για αυτούς που πιστεύουν ότι τους ανήκει. Καλή για αυτούς που μπορούν να σκεφτούν και να δράσουν πέρα από την ήττα. Σήμερα και τώρα.

Η στιγμή που οι τηλεοράσεις πρέπει να κλείσουν και όλοι να βγουν στον δρόμο.

ΥΓ. Το 2008 δεν δολοφονήθηκε μόνο ο Γρηγορόπουλος. Κατά την διάρκεια της εξέγερσης δολοφονήθηκαν για «άγνωστους λόγους» και μετανάστες. Οι πανταχού αόρατοι μετανάστες, πολλές φορές και για το ίδιο το κίνημα, που «δικαιώνονται» από τυπικές έρευνες της αστυνομίας.

Στο μεσοδιάστημα, το δικό μας στρατόπεδο συνεχίζει να μετρά απώλειες. Απώλειες δικών μας. Αλλά πόσο δικός μας είναι ο πνιγμένος στο Φαρμακονήσι, ο μαχαιρωμένος Πακιστανός από φασίστες στα Πετράλωνα, ο νεκρός σήμερα πρόσφυγας από ανακοπή καρδιάς από τη Συρία; Πόσο δικοί μας είναι όλοι αυτοί που δε μιλάνε τη γλώσσα μας, δε φωνάζουν τα συνθήματα μας, δε χωρέσανε ποτέ στις συνελεύσεις μας, τις οργανώσεις μας, στις διαδικασίες μας; Πόσο αίμα μπορεί να χύνει το κράτος στα βουβά και το κίνημα να τη βγάζει με κραυγές για τον προλεταριακό διεθνισμό και για της γης τους κολασμένους;

Η απάντηση θα δοθεί στους δρόμους και το μόνο σίγουρο είναι πως οι Σύριοι απεργοί πείνας βρίσκονται στην πρώτη γραμμή του αγώνα.

Διαβάστε επίσης:

1. Η μελωδία του Δεκέμβρη, ενός τότε 17χρονου
2. Με αφορμή την συγκυρία: Πως επινόησαν οι Πάνθηρες τα «γουρούνια», Bobby Seale